

Grandpierre Atila:

Az Élet titka

A Nagy Egészben élünk

Életünk a világ színpadán zajló dráma legújabb felvonása. Csak akkor élhetjük életünket igazán, ha felfogjuk ezt a drámát egészében. Életünk végső soron a világegészről, a Nagy Egészről kapja indíttatását, irányítását, célját és értelmét. Egy hasonlattal: az egyes hangoknak rendszerint nincs különösebb értelmük. A szavak már egyfajta értelemmel bírnak, de csak egy mondat egészében jutnak el a gondolat legelemibb formájáig. Életünk egy hang a világmondatban. Minden részletkérdés az egész összefüggéseiben nyeri el értelmét. Természetes tehát, hogy életünk kibontakoztatására törekedve a Nagy Egészből induljunk ki. A mai emberiség azonban, úgy tűnik, önmagából indul ki. Descartes szerint csak önmagunkból indulhatunk ki. De ha minden sejtünk azt mondaná, hogy csak magukból indulhatnak ki, betegség, rákos burjánzás lenne a következmény. Az emberiség nem tévesztheti szem elől a Nagy Egészet. Egészségünk egyetlen végső biztosítóka, ha a Nagy Egészből, a Természetből indulunk ki.

A Nagy Egész mindnyájunkban ott lappang, mindannyian belőle születünk és belőle élünk. Nem véletlen, hogy agyunk jobb féltékéje a Nagy Egész felfogására rendeltetett. A részletek is fontosak, ezeket a bal féltéke dolgozza fel. Az Egész és a Rész együtt adja a teljességet.

Az egysejtűnek nincs központi idegrendszere. Az egysejtű még döntően a Nagy Egészben éli életét. Az élet legalapvetőbb, legmélyebb dimenziója ennek a Nagy, Eleven Egésznek a folyamatos átélése. Ez az elsődleges élet. A modern ember felszíni tudatával azonosítja magát, és ezért gyakran már csak közvetett utakon közelít saját életéhez. Még ez is több, mintha ezeket az utakat is elzárná. A mai világban ilyen utat jelent az anyagi világnál tágabb létkörökre nyitott szellemiség, a spiritualitás, a visszatalálás életünk és a világ valódi forrásaihoz, alapjaihoz, amelyek sokkal szélesebbek, átfogóbbak, mint ahogy azt a modern, fogyasztói társadalom sugallja. A visszatalálás, a hazatalálás adja meg az igazi életörömet és biztonságot. Azért olyan lapos, kiégett a modern, elidegendet ember élete, mert alig pislákol benne az élet lángja, mert a felszínhez tapad, pedig az éltető láng a mélyről fakad, a belső világ legmélyén lángoló kozmikus Világtűzből. Szükségünk van arra, hogy képesek legyünk kitörni a begyepesedettségéből, az adott helyhez és időhöz kötött távlatokból, mert életünk nem az anyagból született és nemcsak az anyagi világban zajlik. Időnként fel kell lélegezzünk, fel kell tekintsünk a Nagy Egészre, hogy értelmet, célt és erőt kapjunk mindennapi feladataink életünk számára megfelelő felismeréséhez. Külső érzékszeveinket megtanultuk használni, nézni már tudunk. De még alapvetőbb szükségünk van a pillanat mély átélésének képességére, arra, hogy megtanuljunk látni. Kapcsolatban állunk egy nagyobb életközösséggel, aminek létéről a modern társadalom nem tudósít, de amelynek létéről saját belső világunk minden földi hatalmasságot felülmúló képességgel mégiscsak hírt ad. Szükségünk van erre a nagyobb életközösségre, mert életünk természetadta módon ennek a kozmikus életközösségnek a szerves tagja, szereplője, és továbbvitelére hivatott társ-alkotója.

Ha átéljük életünk lényegét, forrását, ha lelki, tudatos kapcsolatba kerülünk a Nagy Egésszel, előnt az életöröm és kinyújtózik bennünk a biztonság tudata, mert az Egész a kozmikus, végtelen világban honol, az Öröklét ma már meseszerűnek tűnő világában. Végtelen energiából meríthetünk, az Élet kimeríthetetlen forrásából. Találkozunk azzal az egységesítő élménnyel, amely képessé tesz bennünket, mintegy kiemelkedve életünk síkjából arra, hogy rálássunk életünk egészére és képessé váljunk életünk egészének irányítására. Elemi lelki szükséglet, hogy életünknek érvényt szerezzünk. Nem a táplálkozás a legalapvetőbb életszükséglet. A táplálkozás csak egy a sok életfunkció közül, ami mind az élet fenntartására irányul. Azért élünk, hogy életünket kibontakoztassuk, hogy átéljük az életünket, életünk egészét, ezt a zsongó, titokzatos világot, amelyben kozmikus erőktől ragyog minden sejtünk. Életünk legalapvetőbb, legegységesebb szükséglete, hogy életünket átéljük, hogy képesek legyünk rácsodálkozni életünkre, az élet szépségére és értelmére. Ehhez pedig párba kell állnunk a világgal, az élet egészével, az élet és a világ titkáival, s mind között a végső titokkal: az élet és a világ eredetével, saját életünk legvégső forrásával, kiindulópontjával.

A végső titok: a világ és az élet forrása

Életünk végső kérdései mindmáig megoldatlanok. Életünk megoldást követel, és ezzel életünk végső kérdései is megoldást követelnek. Életünk végső kérdései a Természetből erednek. A Természet folyamatainak megértésében pedig egyetlen kérdés sincs véglegesen megoldva, amíg nem jutunk el a végső pontig. Mindaddig, amíg nem jutunk el magáig a kiindulópontig, amelyből a Természet indítja az oksági láncot, addig nem tudjuk, hogy a Természet hogyan cselekszik, és amíg nem tudjuk, addig a lényegét nem tudjuk. És mivel a végső kérdésekre mindmáig nem ismerjük a válaszokat, egész életünk minden kérdése a Természet végső titkán csüng. Honnan ered a világ? Honnan ered a Nagy Egész?

Ha a világ minden létező egységes egésze, honnan ered a létezés? A nemlétezőből mégsem eredhet! De akkor honnan ered? Magából ered? Vagyis önmaga oka?

A világ anyagi eredetének cáfolata

Keressük az eredetet, az első, s egyben végső valóságot. A ma divatos felfogás szerint a világegyetem anyagi. Az Encyclopedia Britannica szerint az anyag (az anyagi jelenség) az, amit külső érzékszerveinkkel érzékelhetünk. Eredhet-e a világ abból az anyagból, ami külső érzékszervekkel érzékelhető? Köthető-e a világ eredete a külső érzékszervekhez? Lehet-e a külső érzékszervektől függővé tenni a világ létét? Szabad-e a Világegyetem létét a külső érzékszervek alapján megítélni? Külső érzékszervek nélkül talán nem lehetséges az élet, a világ? Hol voltak a külső érzékszervek a világ eredetekor, vagy az Ősrobbanáskor? Nyilván sehol. De akkor a világ nem az anyagból ered. Ezt a következtetésünket a modern tudomány is alátámasztja (lásd alább). S ha nem az anyagból ered, akkor valami mélyebb valóságból kell erednie. Az egész anyagi világ ezen a mélyebb valóságon nyugszik. Az anyagi világ csak egy sziget a nem anyagi világ óceánján, vagy ha úgy tetszik, az anyagi világ csak egy hullám a szellemi világfolyam felszínén. És ha ez a mélyebb valóság szülte az anyagi világot, akkor ez az anya-valóság nem anyagi.

Hogyan születik az anyagi világ? A modern fizika szerint az Ősrobbanásban a természettörvények hatására emelkedett ki a számunkra érzékelhető anyagi világ a kvantum-vákuum óceánjából (Davies, P. 1992, in: *The Mind of God: The Scientific Basis for a Rational World*, p.73). A természettörvények tehát az anyagi világnál mélyebb valóságot alkotnak. A fizika alaptörvényei egyetemes törvények, a változások egyetemes törvényei, mozgástörvények. Ezek a fizikai törvények differenciál-egyenletekkel írhatóak le. A differencia különbséget jelent, a differenciál-egyenletek a különbségek, a változások törvényei. Még egy olyan látszólag teljesen fizikai folyamatban is, mint egy tányér leesése az asztalról, is meg kell változtatni a fizikai feltételeket ahhoz, hogy – úgymond – magától essen le a tányér, mert ehhez arrébb kell húzni az asztalon, hogy súlypontja az asztal felszínén kívülre kerüljön. Önmagukban a fizikai egyenletek nem írják le egyetlen észlelhető jelenséget sem, csak ha adott helyzetre alkalmazzuk őket. Csak akkor tudjuk megoldani a fizika differenciálegyenleteit, ha adott kezdeti értékeket táplálunk az egyenletek megoldására szolgáló programba. A számítások során a fizikus, a programozó választja meg ezeket a feltételeket és táplálja be a programba. De a valóságban honnan erednek ezek a kezdeti feltételek? Ezeket a feltételeket valamilyen folyamatnak biztosítani kell. Ezt a folyamatot, a fizikus célkitűzéseit, hogy melyik feladatot választja ki, hogy milyen feladatot szeretne megoldani, maguk az egyenletek nem írják le. Létezik egy mélyebb folyamat annál, amit a fizikai törvények leírnak, és ez a meghatározó. Ez a mélyebb folyamat az, ami valóságos eredményre vezetővé teszi a fizikai törvényeket. Stephen Hawking ezt fejezi ki kérdésével: Mi lehel tüzet a fizikai egyenletekbe? A természettörvények kezdeti- és határfeltételekkel ellátása folyamatos tevékenységet igényel, s mivel most a világ eredetéről van szó, folyamatos, a világ egészére kiterjedő, mélysztintű alkotótevékenységről van szó. Az anyagi világ tehát egy olyan folyamatban ered és fejlődik, mint amilyenben egy programozó táplálja be az adatokat az egyenletekbe. A programozó, vagy a fizikus mondja meg, milyen feladatot akar megoldani, milyen feladatra alkalmazza az általános egyenleteket. A Természetben azonban a programozó nem a fizikus, hanem maga a Természet. Az anyagi világ fizikai törvényekkel leírható jellegéből tehát egyenesen következik, hogy a Természet egyfajta kozmikus programozóként fogható fel. Az anyagi világ tehát fizikai egyenletekkel leírható mivoltából, az Ősrobbanás kvantum-vákuum folyamatok révén történő létrejöttéből következően biztosan nem az anyagi világból ered. De akkor a Természet eredetének kutatásában túl kell lépünk a fizikán. Mi lehet a következő lépés?

A fizika után következő természettudomány a biológia, az élet tudománya. S ha itt a megoldás, akkor a természettörvényekben az Élet lehellelte gyújtja ki a valóság tüzeit. A biológiai törvények és a hozzájuk tartozó Kozmikus Alany irányítják az anyagi folyamatokat végig, világszerte, a széles Világegyetemben. A fizikai kozmológia helyett megjelenik egy teljesebb, biológiai, élet-alapú kozmológia.

A világ tudati eredetének cáfolata

Mielőtt folytatnánk, tisztázzunk néhány alapfogalmat, hogy tudjuk, miről beszélünk. Anyag alatt a külső érzékszerveinkkel érzékelhető jelenségeket és testeket értjük. Az anyag leírható a fizikával, mert viselkedését hosszabb távon a fizikai törvények irányítják. Az élet azonban nemcsak törvényszerű, mert egyben szabad is. Minden élőlény, a legkisebb sejt is rákényszerül önálló döntések meghozatalára (Grandpierre Atilla: *Az Élő Világegyetem könyve*, 2012). Ez a szaknyelven „biológiai önállóság”-

nak nevezett döntésképeség mindennapi nyelven az „én”. Az élet a szabadság és az életelv (a Bauer-elv, Grandpierre, A. 2012) egységes egésze. A tudat az „én” által saját maga által megszabott hatáskör, mindazon belső jelenségek egységes egésze, amelyekre az „én” figyelme kiterjed. Tágabb értelemben a szervezet tudatához hozzátartozik a mélytudat, azaz a sejt-tudat és a kozmikus tudat is (Grandpierre Attila, Deepak Chopra és Menas Kafatos 2013, A Multidisciplinary Approach to Mind and Consciousness <http://www.neuroquantology.com/index.php/journal/article/view/703>). A Világegyetem a jelenségek, természettörvények, első elvek, és a kozmikus életközösséghez tartozó „én”-ek egységes egésze.

Aki nem materialista, az mai világunkban rendszerint idealista. Azt gondolja, hogy ha nem az anyag a végső valóság, akkor a tudat az. De hogyan lehet a tudat a véső valóság? A tudat csak az „én” által nézett film. „Én” nélkül a tudat filmje nem pereg. Ha a tudat mozgatója, az „én” nem cselekszik, ha nem gondolkodik, ha nem gondol semmire, akkor egy halott tudat, nem jut semmire, nem lehet sem a változások, sem az életünk forrása. A cselekvőképességen, a kezdeményezőképeségen áll és bukik a világ. Ha valaminek nincs kezdeményezőképesége, akkor nem juthat semmire. Ha pedig van kezdeményezőképesége, akkor él. A tudat az „én” kezdeményezőképesége nélkül nem képes semmire jutni. Az „én” pedig az élet alkotóeleme. A tudat minden ereje és képesége a kezdeményezőképeségen, vagyis az életen alapszik. Az élet az alapja, az előfeltétele a tudat minden képességének. A tudat tehát az élet hiányában nem lehet a világ, az élet forrása. A tudat ugyan elválaszthatatlan az élettől, de nem a tudat, hanem az élet az alapvetőbb.

Ha nem az anyag és nem a tudat az élet, a világ forrása, akkor csak az élet lehet az. De lehet-e az élet a saját forrása? Mint láttuk, logikailag nincs más lehetőség. Az életnek saját magát kell előidéznie. Vagyis az élet forrása, oka az élet kell legyen. De lehet-e az élet az élet létesítő oka?

A világ örök mivoltának bizonyítéka

Ismeretes – például Arisztotelész vagy Kant nyomán – az a vélekedés, amely szerint a világ nem lehet örök. Arisztotelész szerint a Világegyetem nem lehet örök, mert ez időbeli végtelenséget jelent, és a végtelenség nem létezhet ténylegesen, csak elméletben. Kant szerint a világ nem lehet örök, mert a végtelen távolból nem lehet elindítani egy olyan folyamatot, amely kilép a végtelen távolból és elér hozzánk a máig. Vegyük észre, hogy mindkét gondolkodás materialista jellegű, egyedül az anyagi létezését véli lehetségesnek. Láttuk viszont az előbb, hogy a világ nemcsak az anyagi jelenségekből, hanem a természettörvényekből, első elvekből és az „én”-ből is áll. Ezek egyike sem anyagi, mert nem érzékelhető külső érzékeinkkel. Ezért szellemi létezőknek tekinthetjük őket. Ha a világ végső alkotóelemeinek az anyagot, az életet és a tudatot tekintjük, akkor a „szellem” a mi szóhasználatunkban az élet és a tudat összefoglaló neve. S ha az életet és a tudatot sikerült pontosan, szabatosan meghatároznunk, akkor ezzel a „szellem” szó is pontos jelentést kapott. A világ tehát nemcsak anyagból, hanem anyagtalan valóságból, életből és tudatból, vagyis szellemből áll. S mivel a természettörvények anyagtalanok, nem atomokból állnak, ezért nem mulandóak, sőt, nem az anyagi jelenségek összefüggéseiben léteznek, s így nem időbeliek. Más szóval: a természettörvények időtlenek. Más szóval: öröklétűek. Mindenhol és mindenkor fennállnak, léteznek. S mivel a világhoz a természettörvények is hozzátartoznak, szükségképpen a világ is örök.

Az anyagi jelenségek az „én” kezdeményezésére az első elvekből és a természettörvényekből bontakoznak ki. És mivel mind az „én”, mind az első elvek, mind a természettörvények örökéletűek, ezért szükségképpen a világ is örök. Ezzel a világ örök mivoltának bizonyítását elvégzettnek tekintjük.

A világ csakis az életből eredhet

Az élet két pilléren nyugszik: az „én” szabadságán, kezdeményező erején és az életelv (életerő, életösztön) irányadó képességén, energiáján, hajtóerején, az élethez kötődésből fakadó indíttatáson. Ez a két tényező, az „én” és az „életerő” egymástól elválaszthatatlan, hiszen végső soron minden egy. Inkább csak az emberi elme számára tagolható szét fogalmilag különálló „én”-né és „életerő”-vé. Hiszen nyilvánvaló, hogy ha az életerő adja a lelki-szellemi-fizikai energiát, sőt a természetes fő irányt minden kezdeményezéshez, akkor életerő nélkül az „én”, legyen bármilyen szabad, erőtlen. Másrészt hiába lenne bármilyen erős is az életösztön, ha nem tartozna egybe az „én”-nel, a kezdeményező képességgel, akkor nem tudná elkezdni életerejének felhasználását. Ha kezdeményező képesség nélkül nincs kezdet, ha kezdeményezés nélkül nincs változás, és ha a kezdeményező készség nem valósulhat meg lelki-szellemi-fizikai energia nélkül, akkor a világ minden változása az életből fakad. A világ csakis az életből eredhet. Ezt a kozmikus értelemben vett életet, az egész Világegyetemet átható életerőt és kozmikus kezdeményező-képességet együttesen nevezzük nagybetűs Életnek.

Lehet-e bármi önmaga oka? Oknak azt nevezzük, ami megmagyarázza az okozatot. Egyetlen jelenség vagy test sem lehet önmaga oka, mert az anyagi-biológiai-tudatjelenségek okai a természettörvényekben rejlenek. Ezek okai még mélyebbre vezetnek, az első elvekhez és a Kozmikus Alanyhoz, és ezek egységéhez, a Nagy Egészhez. De ha a Nagy Egész végső valóság, akkor a saját létmódjában teljes. Mivel az élet és a tudat is hozzátartozik, van belső világa, mint az embernek, a földi élőlényeknek. Ez pedig azt jelzi, hogy *a világ felfogható úgy, mint egy kozmikus elme.* A kozmikus elme képes lehet a szellemi létszintet az anyagi síkon is valóra váltani, változásait irányítani, ahogy mi is képesek vagyunk gondolatainkat elmondani, beszélni, vagy érzéseinket kifejezni, viselkedésünket irányítani.

Önmagára kapcsolódó kozmikus ÉLETFA

Miért kell létezzen élet? Az élet törvénye, hogy életnek lennie kell. Az élet parancsolja, hogy az életet fenn kell tartani. És ez a parancs elsősorban kozmikus parancs. Nem az egyéni túlélés a cél, nem a falevél, a denevér, az egyes ember túlélése a cél, hanem az élet végső győzelme, fennmaradása, boldogulása. És ezt a célt maga az élet tűzte ki, a kozmikus Élet. Túl az egyéni öfenntartáson, túl a fajfenntartáson, a világ, az Élet fenntartása az igazi, a végső cél. Az élet természetében rejlik önmaga létrehozása, fenntartása, fejlesztése, továbbvitele. Münchhausen bárónak nem sikerült magát saját hajánál fogva kihúzni a mocsárból. Az Élet atonban képes magát felemelni, mert nem tartja vissza semmi, mert az Élet a legelső valóság, és ezen a legelső valóságszinten még semmi sincs az Életen kívül. Így az Élet végtelenül szabad. Mint a súlytalanság állapotában önmagát röpíteni képes rakéta, az Élet folyamatosan röpíti önmagát fölfelé.

Lehetséges, hogy maga az Élet a Természet kiindulópontja? A kozmikus elmében éppúgy, mint egy regényben, egy álomban nemcsak egyfajta oksági háló létezhet. Álmaink szereplőit mi hozzuk létre, mintegy magasabb dimenzióból, egy olyan dimenzióból, amely nem része annak a világnak, amelyben az álom lejátsszódik. Úgy mondhatjuk, hogy az álom vagy regény világán belüli okság vízszintes, az álom vagy regény alkotójának oksági szerepe függőleges. S ha így van, felmerül a kérdés: nem vezet-e az önmagát okozás kérdése a vízszintes ok-okozati kapcsolatokon túlra, magasabb dimenzióbeli oksági kapcsolatok felé? Képes lehet-e egy létező önmagát úgy okozni, hogy ha vízszintes oksági világát nem is, de a vízszintes oksági világot okozó függőleges oksági láncot maga alkossa meg?

Az álmodó maga is egy élőlény, egy magasabban fekvő vízszintes oksági világnak a tagja. Ha ezt az álmodó élőlényt is egy magasabb dimenzióból hozta létre egy magasabb élőlény, annak is élőlénynek kellett lennie ahhoz, hogy alkotni, álmodni tudjon. Tehát a függőleges oksági láncon fölfelé futva szükségképpen minden élet életből fakad, minden életnek az élet az oka.

Észrevehetjük, hogy a vízszintes világokra tagolható függőleges oksági lánc szintekre tagolható. A függőleges tengely tehát nem folytonos, mint a vízszintes ág. Gondolatmenetünk révén egy kozmikus FA ágai rajzolódnak ki, amelynek minden eleme egy-egy élőlény, minden ága egy-egy világ. Az élet forrását, a világ eredetét kutatva kirajzolódott előttünk a kozmikus ÉLETFA képze! Ez az ÉLETFA viszont egyetlen egységes egész!

Lehetséges-e, hogy a kozmikus ÉLETFA törzse, ágai és gyökerei egyetlen önmagában záródó kört alkossanak? Ha igen, akkor az Élet önmaga oka. És akkor az ÉLETFA, mint kozmikus élőlény, önmagára kapcsolódik vissza. A kelta Életfa, a Világegyetem jelképe, önmagába kapcsolódik vissza (1. kép).

1. A kelta Életfa, a Mindenség jelképe, önmagába visszakapcsolódik.

A kör alakját felvevő sárkány az Élet körforgását jelképezi. Ma ismert legrégebbi ábrázolása Belső Mongólia területéről, a kőkori Hongshan kultúrából származik (2. kép).

2. A köralakot képező sárkány az i.e. 4. évezredből, a Hongshan kultúrából, a mai Észak-Kína területéről.

Platón a Timaiosz-ban ezt írja: „a világ lelkes és eszes élőlény” (Platón összes művei, 1984, III. 328.o.). „A lélek így a középponttól a csillagvilág legkülső köréig mindenütt összeszövődve s kívülről is körben véve körül a világot, önmagában forogva, elkezdte meg nem szünő, értelmes életének isteni kezdetét örök időkre” (333.o.). Az ősi kelták az Életfát a Világegyetem jelképeként tekintették. Az ősi mongoloknál a Világfa neve: Modun, érdekes hasonlóságot mutat Ma-tun hun nagykirály nevével. Nem véletlen az sem, hogy az ősi hunok országában a kozmikus

Életfának különösen erős a hagyománya. A mai Észak-Kína területén az Életfát gyakran köralakot formáló sárkány alakjában ábrázolták. Középen a jin és jang jelképe, s e kettő együtt ismét az Életerő, a csi jelképe (3. kép; ld. Mahdihassan 1989).

3. A kozmikus Élet sárkány alakjában, közepén a chi, az életerő.

Hasonlóan, a saját farkába harapó kígyó, az Életfa őrzője, görög nevén Ouroboros is a Világlélek jelképe (4. kép).

4. Ouroboros. Theodoros Pelecanos „Synosius” c. nűvéből (1478).

Egyik ábrázolásán a felirat: az EGY, ami Minden (5. kép). Ez a kozmikus lélek minden alkotóerő forrása (Mahdihassan 1989). A sárkány az ősi Szkítiában, Hunniában, a mai Kína területén a Nap, az Élet jelképe volt (Grandpierre K. Endre – Grandpierre Atilla: Atilla és a hunok).

5. A Mindenség életerejét jelképező sárkány felirata: Az Egy a Minden.

Az élet eredetét kutatva az örök, kozmikus Élethez jutottunk. És ez azt is jelenti, hogy nem az anyag, hanem a kozmikus Élet a végső, az igazi valóság. Adjon erőt, energiát és mutasson utat ez a gondolat földi életünk, küldetésünk valára váltásában.